

jako dědičce po zemřelém Janu M-ovi, proti kterému žalobci podle jeho tvrzení vznikl zažalovaný nárok, nebyla dosud pozůstalost po Janu M-ovi odevzdána. Názor ten sdílí i nejvyšší soud, a poukazuje po této stránce ku případným důvodům nižších soudů, vyhovujícím jak zjištěnému stavu věci, tak i zákonu.

Čís. 6748.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Předmětem exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nemůže být jiný plat než dlužníkem skutečně pobíraný. Oznamil-li poddlužník (stát) soudu, že dlužníku po provedení administrativních srážek nezůstane po zabavení volný důchod alespoň 6.000 Kč, jest exekuci zrušiti, třebas měl již dlužník podle platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. nárok na vyšší požitky, pak-li nová úprava podle tohoto zákona nebyla dosud provedena.

Přechodný příplatek, povolený železničním zaměstnancům po dobu mimořádných drahotných poměrů vyvolaných válkou jest podle §u 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. vyloučen z exekuce.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, R II 407/26.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním ku vybrání jedné třetiny důchodů, jež měl dlužník jako průvodčí vlaků. Ředitelství státních drah oznámilo soudu, že exekuce není proveditelnou, jelikož po výkonu administrativních srážek nezůstane dlužníku po zabavení volný důchod alespoň 6.000 Kč ročně, a navrhlo zrušení exekuce. Soud první stolice exekuci zrušil, rekursní soud zamítl návrh poddlužníka na zrušení exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Na usnesení okresního soudu, exekuci povolující, podalo ředitelství státních drah podle §u 4 nařízení ze dne 24. října 1897 čís. 250 ř. zák. zprávu, že exekuce není proveditelná, jelikož po výkonu administrativních srážek nezůstane dlužníku po zabavení volný důchod alespoň 6.000 Kč ročně, pokud se týče 500 Kč měsíčně, s podotknutím, že požitky exekuta jsou uvedeny ještě podle starého platu, poněvadž nová platová úprava není dosud provedena. Prvý soud vyslechnuv vymáhající věřitelku, exekuci zrušil. Proti tomuto usnesení podala vymáhající věřitelka rekurs, v němž uplatňovala jednak, že přechodný příplatek 540 Kč, s jehož započtením by činily příjmy dlužníka po provedení administrativních srážek přes 6.000 Kč ročně, není drahotným přídatkem, jednak, že podle nové platové úpravy, platné od 1. ledna 1926, dlužník bude pobírat ještě mnohem více než existenční minimum. Rekursní soud vyhověl rekursu a zamítl návrh na zrušení exekuce v úvaze, že zákon ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb.z. a n. o úpravě platových a

některých služebních poměrů státních zaměstnanců nabyt účinnosti dnem 1. ledna 1926 (§ 215) a že, pokud úprava platů podle tohoto zákona u dlužníka není provedena, nelze bezpečně zjistiti, zda dlužník v době provedení exekuce na služební platy nebude míti více, než ročně 6.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí právem si stěžuje poddlužník, ředitelství státních drah, a právem poukazuje na dvorský dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., jenž podle bodu 5 čl. IX uvoz. zák. k exekučnímu řádu byl zachován v platnosti a nebyl zrušen ani císařským nařízením ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák., ani zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. (viz slova §u 6 tohoto zákona . . . jež o d p o r u j í hořejším ustanovením), a podle něhož na nelikvidní a nepoukázanou pohledávku nemůže u veřejných pokladen podle platného u nich zařízení zaveden býti záznam soudně provedené obstarávky nebo soudního zabavení. Nemůže předmětem exekuce býti jiný plat, než dlužníkem pobíraný, neboť jen tento může býti podkladem pro vypočtení existenčního minima. Ředitelství státních drah jako poddlužníku nebylo by jinak ani možným, splniti povinnosti, nařízením shora uvedeným v této příčině mu uložené. Podle zprávy vyžádané od ředitelství státních drah byl přechodný příplatek 540 Kč povolen jako drahotní přídavek po dobu mimořádných drahotních poměrů vyvolaných válkou a mělo se dle výnosu min. železnic ze dne 26. února 1920, číslo 9059 — I/3 díti jeho snižování, pokud se týče úplné odstranění za stejných podmínek, jako se bude díti snižování (odstranění) drahotních přídaveků. Není tudíž pochyby, že i tento příplatek jest podle §u 3 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. vyloučen z exekuce. Tomu-li tak, byla navržená exekuce nepřípustna a byla proto k úřední zprávě příslušného úřadu exekučním soudem zrušena právem.

Čís. 6749.

Omezení §u 511 obč. zák. platí ohledně každého lesa bez ohledu na jeho rozlohu, jen když jde o les ve smyslu lesního zákona.

O tom, zda jest přiznati služebnost k lesu v určitém rozsahu, náleží rozhodovati soudům.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, R II 444/26.)

Žalobci příslušelo užívací právo k lesu žalovaného. Žalobě o určení, že žalobci přísluší právo káceti v lese žalovaného tolik dříví, kolik žalobce spotřebuje ve své domácnosti, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu rozhodl. D ů v o d y: Odvolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní shledává odvolatel v tom, že prvý soudce vycházel z nesprávného názoru, že žalobcovo užívací právo jest ohraničeno pouze subjektivně, osobní potřebou žalobcovou, aniž by bylo třeba přihlížeti k omezení objektivnímu, které by bralo zřetel na povahu užívaného objektu. Odvolání v tomto směru jest odůvodněno. Odvolatel poukazuje v tom směru pouze na § 504 obč. zákona, kterýž praví, že při právu užívacím nesmí